

Compensar la balança

L'evidència posa de manifest que no es pot baixar la guàrdia en la cerca de l'educació per la igualtat

La igualtat entre homes i dones, una assignatura pendent en l'àmbit científic | Arxiu ND

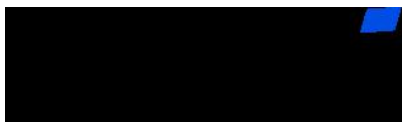
Les llibreries s'omplen de llibres que parlen de dones científiques entre l'onze de febrer, declarat per les Nacions Unides dia internacional de la dona i la nena en ciència, i el vuit de març, dia internacional de la dona. Cal donar models a les noies? La resposta és sí.

Si prenem com a base que cada jove pot ser el que vulgui, independentment d'on visqui, quins siguin els seus pares i siguin quines siguin les seves condicions biològiques, perquè als llocs de responsabilitat no hi ha una representació percentual de la societat?

Els joves aspiren a ser el que veuen al seu entorn en la seva vida quotidiana, per això és difícil aspirar a un futur que mai no veuen i no saben que existeix. Quan es demana a una classe de primària de dibuixar un bomber o un cirurgià (en anglès no hi ha gènere), el nombre d'homes és aclaparador; pocs pensen en dones professionals.

Les escoles primàries demanen ajuda per ampliar les aspiracions i els interessos dels nens sobre feines i carreres, cavant d'aquesta realitat. Perquè els estereotips de gènere es desenvolupen entre els cinc i els set anys d'edat. Per això hi ha campanyes que volen compensar la balança.

Quan es demana a una classe de primària

de dibuixar un bomber o un cirurgià (en anglès no hi ha gènere), el nombre d'homes és aclaparador

Pots «perdre» una hora del teu temps per inspirar els joves? És la iniciativa «inspiring future», amb base a Londres, que posa en comú professionals de diversa mena (arquitectes, biòlegs, tècnics, joves científics o directors de multinacionals) perquè expliquin la feina que fan i com hi han arribat a estudiants primària. Busquen donar models amb els quals identificar-se.

Per donar visibilitat al talent femení, a Catalunya hi ha el cercador d'expertes de l'Institut de les Dones. I un Pla estratègic de polítiques de dones. Cal donar visibilitat, sí, i també cal complir i fer complir les lleis que ja hi són. Però també cal incentivar que les noies se sentin fortes.

A la majoria de les noies se'ls ensenya a evitar riscos i fracassos; així doncs només s'inclinen per carreres i professions en què creuen que poden ser excel·lents. Als nois se'ls ensenya a ser valents; quan són adults s'atreveixen a negociar un augment de sou o la feina que volen fer.

Les noies es donen per vençudes mentre que els nois consideren un repte el mateix problema difícil de matemàtiques a l'escola. En l'edat adulta s'ha trobat que els nois demanen una feina si compleixen el seixanta per cent dels requisits, les noies, només si compleixen el cent per cent.

Podem fer que el món sigui més igualitari en els pròxims anys? Potser sí. Però no fent les coses com les hem fetes fins ara.

És evident que cal educar les noies a tenir més confiança en elles mateixes. A perdre la por a preguntar en espais públics, a perdre la por a equivocar-se en privat i en públic. A perdre la por a demanar.

Podem fer que el món sigui més igualitari en els pròxims anys? Potser sí. Però no fent les coses com les hem fetes fins ara. Cal generalitzar els drets i la no discriminació de les persones pel lloc on han nascut o per qui han estat els seus pares. Per què? Per justícia. I perquè una visió diferent proporciona solucions diferents.

Que hi hagi poques dones en ciència, no li fa a la ciència cap bé. Les dones i els homes poden ser creatius de diferents maneres. La recerca ha de ser capaç de moure's lliurement i explorar formes de pensar que no són necessàriament evidents des del principi. Elizabeth Helen Blackburn, Premi Nobel en Fisiologia o Medicina el 2009. Cal anar repetint.

Dues dones científiques conversen en una laboratori Foto: ACN